

SAHARA

AVONTUUR REEKS

26. Storm oor Dini Salam

MEIRING FOUCHE

STORM OOR DINI SALAM

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

STORM OOR DINI SALAM

Die voorblad illustrasie vir die Sahara Avontuur Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

STORM OOR DINI SALAM

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

In die suidelike Sahara, by die Franse Vreemdelegioen se hoofgarnisoen in Dini Salam, heers daar chaos. ’n Drukkende menigte Arabiere en woestyn krygers, drom saam om die vesting. Legioenmanne, insluitend die Suid-Afrikaner Teuns Stegmann en die Duitser Fritz Mundt, staan gereed op die borswering. Die Doelaks en selfs die Berbers, tradisioneel vyandig teenoor mekaar, sluit aan by die skare. Kaptein D’Arlan, ’n geslepe offisier, rapporteer die dreigende situasie aan kolonel Le Clerq, wat onseker en vreesbevange is, veral omdat die opperbevel in Algiers beveel het dat die gevange Emir Hoessein Moellah steeds tereggestel moet word.

Teuns Stegmann speel ’n kritiese rol in die drama rondom Dini Salam. Hy merk op hoe die Arabiese magte, gelei deur ’n Algerynse rebel en bygestaan deur madame Brigitte Bonnet, die wit koningin van die Doelaks, toenemend georganiseerd raak. Teuns se pogings om ’n teregstelling te verdraag, lei tot ’n desperate onderhandeling met die Arabiere, waar D’Arlan ’n gewaagde plan voorstel. Kolonel Le Clerq moet hom as gyselaar aanbied in ruil vir die emir. Die situasie eskaleer vinnig toe die emir, ten spyte van die ooreenkoms, vermoor word, wat die Arabiere tot raserny dryf.

In die aangesig van die dreigende aanval en die onvermydelike bloedbad, tree Teuns heldhaftig op. Hy poog om tyd te wen, maar die onverwagse ingryping van die geheimsinnige “Ruiters Sonder Bestemming” keer die gety. Hierdie vreemdelinge, gedryf deur ’n intense haat vir die Arabiere, red Teuns en Le Clerq van ’n gewisse dood, en speel ’n deurslaggewende rol in die verdediging van Dini Salam. Maar wie is hierdie raaiselagtige ruiters, waar kom hulle vandaan en watter dieper geheime skuil agter hul skielike verskyning in die woestyn?

UITTREKSEL

“Skuiling!” skreeu D’Arlan. “Skuiling!”

Maar nog voordat die manne agter die skuilings ingegly het, sterf nog ’n klompie op hul voete.

En toe doen die Arabiere iets wat selfs D’Arlan hulle nog nooit sien doen het nie. Die voorste groep vlieg op en hardloop ’n ent en slaan dan weer neer. Hulle word opgevolg deur ’n tweede falanks wat aangejaag kom en uit die saals vlieg, ’n sarsie los en dan ook ’n ent hardloop en plat val.

Hier van die borswering af, klap die geweeskote soos die manne skiet. Wit blommetjies kruittrook dryf op die sagte wind weg. Maar dit is moeilik. Die Arabiere stel hulle so min as moontlik bloot. Wanneer hulle opspring, hardloop hulle hard en slaan neer. Nog voordat die manne hulle behoorlik voor die visiers het, het hulle al weer geval.

En elke keer wanneer hulle ’n sarsie los, sterf ’n paar manne van die garnisoen hier op die borswerings.

“Iemand het hulle geleer skiet,” sê D’Arlan en hy weet wie dit is. Dit is daardie Algerynse rebel wat nog steeds soos ’n vlam hier voor hulle beweeg, bevele uitdeel, hulle aanmoedig, rigting gee aan die hele geveg. Vlaag op vlag kom hulle nader. Hier om die vesting wemel dit van krygers wat opspring, hardloop en platval. Opspring, hardloop en platval. Opspring, hardloop en plat val. Hulle hou byna ’n ononderbroke vuur vol. Hulle is so goed afgerig dat wanneer een vlag opspring en hardloop, die vlag agter hulle ’n moordende vuur op die borswerings volhou.

26. STORM OOR DINI SALAM

Hoofstuk 1

DREIGENDE DROM

In die dorp Dini Salam in die suidelike Sahara waar die hoofgarnisoen van die Franse Vreemdelegioen in hierdie dele gehuisves is, heers daar chaos en spanning. Die plek word oorspoel deur 'n drukkende, skuiwende, joelende menigte asof die hele bevolking van die Sahara deur 'n sterk wind hier saamgegooi is.

Op die borswering van die vesting, die hoofvesting in hierdie deel van die woestyn, staan die legioenmanne skouer aan skouer. Die nekdoeke van hul kepies staan sag fladderend in die wind, hul gewere is gereed in hul hande, hul bajonette blinkend.

Hierdie manne staan en afstaar op die merkwaardigste toneel wat hulle nog ooit aanskou het. Tot hier teen die mure van die vesting golf die Arabiese menigte, skreeuend en drukkend, die vuiste swaaiend in die lug, en tussen hulle deur beweeg die woestyn krygers met hul perde, hul kromsabels flitsend in die helder son.

En ver agter die verwoede gedrang om die vesting, oor die oop woestyn, kom hulle nog steeds aan, streep-streep, bondel-bondel of in lang falankse, klein soos miere wat doelbewus en dodelik oor die sand aangekruip kom. Die skare groei meer en meer aan, word wyer en digter om die vesting en elke keer spring die haat uit duisend kele.

Agter die Legioenmanne op die borswering beweeg die offisiere heen en weer om te sien dat daar geen fout kom nie. In die binneplaas reg hier voor die groot poort wat dig gesluit is met sy swaar traliehekke, is twee masjiengewere opgestel en hul kort snoete blink onheilspellend in die son. Agter die manne op die borswerings staan hier en daar 'n kis met handgranate.

Daar is omtrent nie 'n Legioenman wat nie baie sweet in sy oë voel nie,

of die koue gevoel langs sy ruggraat af nie. Daar is nie 'n vinger wat nie bewend om die sneller lê nie. Soos 'n lewendige muur staan hulle daar en wag op die een vonk wat dalk die kruitvat kan laat ontplof, daardie klein gebeurtenis wat hierdie skare Arabiere miskien tot die laaste histerie sal dryf wanneer hulle soos diere teen die klipmure van die vesting sal op swerm. Dit is nie die eerste maal wat hierdie Legioenmanne so 'n menigte aanskou nie, hoewel dit nog nooit so groot was nie.

Keer op keer het hulle al so op die borswerings gestaan voordat die aanval gekom het. Hulle ken die doodsveragting van hierdie mense. Hulle weet dat wanneer die bevel kom, hierdie Arabiere teen die mure sal opklouter. Hulle sal die skepsels hier van bo af in hul honderde, miskien in hul duisende doodskiet, maar daar sal altyd ander wees wat kom totdat die vesting deur blote getalle oorweldig sal word.

En as Dini Salam val, dan lê die pad oop na Algiers, na die kus. Dan lê die pad oop na die neerlaag van die hele Franse Legioen.

Hier naby die een hoek van die borswering, aan die suidoostekant, staan 'n lang *legionnaire* net so gereed soos al die ander. Hy is 'n lang blonde man met helderblou oë, 'n paar breë skouers en die liggaam van 'n atleet. Sy naam is Teuns Stegmann en hy is die enigste Suid-Afrikaner in die Franse Vreemdelegioen. Langs hom staan 'n reus van 'n man met 'n bulnek en 'n vreeslike pankop en 'n taamlike rooierige gelaat. Sy naam is Fritz Mundt, 'n Duitser en 'n man met die reputasie dat hy die sterkste man in die hele Legioen is.

“Het jy hulle al ooit so gesien, *mon ami*?” vra Frits Mundt vir Teuns.

“Nog nooit nie,” beken die Suid-Afrikaner. “Net so het ek hulle nog nooit gesien nie. Kyk hoe kom hulle aan. Dit lyk asof hulle deur 'n wind hier aangewaai kom.”

Saam kyk hulle uit oor die kaal woestyn wat lyk asof dit skielik aan die lewe gegaan het soos die Arabiere nog steeds naderkom. Van oos en wes. Van suid en noord kom hulle. Die twee swyg 'n oomblikkie en

staar na die oorweldigende toneel voor hulle. En toe Teuns Stegmann weer praat, is sy stem hees en laag. “Jy sien natuurlik wat vannag gebeur het, Fritz,” sê hy.

“Wat bedoel jy?” vra die groot Duitser want hy is iemand wat dinge nie vinnig snap nie.

“Die Doelak-leër het ook vannag opgedaag,” sê die Suid-Afrikaner. “Daar lê hul kamp in die suidweste.”

“Ja, sowaar,” antwoord Fritz. “Ek sê vir jou, as die Doelaks besluit om met ander Arabiere saam te veg, dan lyk die ding lelik.

Op hoeveel skat jy hulle wat nou hier is?” vra hy.

Teuns neem die skare met sy oë op en ’n oomblik verdwyn die gejuig uit sy ore, die geskreue, die uittarting.

“Ek sê vir jou,” spreek hy eindelijk die Duitser aan, “hier is nie een minder as dertigduisend nie.”

“Ja, ek skat ook so,” beaam Fritz. “Dertigduisend. Ons het nie ’n kans nie, *mon ami*.”

“Nee, ons het nie ’n kans nie,” bevestig Teuns. “As hulle ons hierdie keer wil oorrompel, sal hulle ons oorrompel. Dit staan soos ’n paal bo water. Ek hoop net nie kolonel Le Clerq maak hierdie slag ’n fout nie.”

“Ek wil nie in sy skoene wees nie,” sê Fritz.

“Nog minder ek. As hy hierdie keer die verkeerde ding doen, dan is ons in ons peetje met hierdie vesting en al, en dan is die gort gaar in die Sahara,”

Meteens vang die Suid-Afrikaner se oog iets na die suidwestekant toe. Sy linkerhand vlieg uit en hy gryp Fritz se arm vas. “Kyk daar!” sê hy.

Fritz hyg na sy asem toe hy kyk in die rigting waarin die Suid-Afrikaner beduie. Daar lyk dit asof iemand ’n miernes oopgeskop het. Oor die verste duine rimpeling kom nou ’n soliede massa Arabiere aan. Hulle

trek nie een-een en twee-twee nie, nie in klompies nie. Hulle beweeg in 'n soliede massa wat lyk asof dit die horison laat buig. Hul kromsabels glinster soos wit kolletjies vuur en aan die manier waarop hulle trek, weet Teuns meteens wie hulle is.

“Die Berbers!” roep hy uit, byna asemloos van verwondering.

“Die Berbers!” weerklink die woord uit Fritz se mond. “Selfs die Berbers. Maar hulle was ons nog altyd redelik goedgesind.”

“Ek weet,” antwoord Teuns, “maar op hierdie dag kom selfs die Berbers aan om te veg.”

Fritz vee die sweet uit sy oë. “Dit is lelik,” sê hy asof dit nog nodig is om dit te sê. Met 'n gevoel van ontsetting besef nie alleen hierdie twee Legioenmanne nie, maar ook die ander wat hierdie nuwe verskynsel aanskou, dat daar in baie, baie jare seker nog nooit so veel dodelike eensgesindheid onder die Arabiere was soos op hierdie dag wanneer selfs die Berbers, die tradisionele vyande van die Doelaks, bereid is om skouer aan skouer met hulle te veg nie.

Teuns Stegmann en Fritz Mundt draai half om, kyk oor hul skouers toe hulle die stem hier agter hulle hoor. “Daar kom die Berbers, *mes amis*.”

Dit is die stem van een van die beroemdste en mees roekelose vegters van die Saharawoestyn. Dit is die klein, byna kinderlike stemmetjie van kaptein D'Arlan, 'n tengerige blas mannetjie wat die reputasie het dat hy een van die mees meedoënlose en een van die mees geslepe aanvoerders is in die hele Sahara.

“Ja, daar kom die Berbers, *mon Capitaine*,” sê Teuns Stegmann.

“Goeie genade,” laat D'Arlan hoor, “maar die hele Sahara is in opstand. Die Berbers, Doelaks, Touaregs, al wat leef en beef, is besig om op Dini Salam saam te trek. Ek wil eers gou vir die kolonel die nuus gaan gee.”

D'Arlan se stewels klap vinnig op die planke van die borswering toe hy hom na die trap haas wat aflei na die binneplaas. Hy draf oor die

binneplaas na die kantoor van kolonel Le Clerq, die gryserige, senuweeagtige aanvoerder van die garnisoen van Dini Salam.

Toe D’Arlan binnekom, swaai Le Clerq voor die venster om. Sy oë is bloedbelope en sy gesig rooierig en glansend van al die konjak wat hy al weggeslaan het vandat hierdie nuwe krisis hom oorval het.

“Watter jobstyding bring jy nou, *Capitaine?*” vra Le Clerq sinies.

D’Arlan salueer vinnig en kom die vertrek verder binne. “Dit is die Berbers, *mon Colonel,*” sê D’Arlan. “Die Berbers kom ook aan.”

“Die Berbers?” vra Le Clerq hard en beweeg vinnig na sy lessenaar. “Wil jy vir my sê die Berbers kom ook?”

“Dit is so, *mon Colonel.* Ons het hulle nou net die eerste maal gewaar. Hulle kom uit die suid-weste aangetrek.”

“Hoeveel?”

“Dit is baie moeilik om te sê, *mon Colonel.* Hulle is nog ver, maar vir my lyk dit na ’n groot leer.”

Le Clerq gaan sak wesenloos op sy stoel neer, pluk die boonste laai oop, ruk sy bottel konjak uit en drink sommer ’n paar diep hale uit die bottel. Dit is wat Le Clerq maar altyd doen wanneer die moeilikhede vir hom te veel word. Hy stamp die laai vinnig toe en slaan met sy vuus op die lessenaar. “In godsnaam, D’Arlan,” bars hy uit, “wat gaan ons aanvang? Die ganse Sahara is in opstand. Wat gaan ons aanvang, vra ek jou. As selfs die Berbers teen ons optrek, dan kan ek nie aan ’n stam dink wat nog nie in opstand is nie. Ek sê jou, ons sal hulle nie kan weerstaan nie!”

D’Arlan dink aan die toneel wat hy so pas daar buite in die son aanskou het, ’n vreesaanjaende toneel van duisende Arabiere wat om die vesting maal en van die menigte wat nog steeds oor die sand aankom.

D’Arlan kom senuweeagtig sit en dit is nie ’n eienskap van D’Arlan dat hy senuweeagtig is nie. Sy hande bewe effens op die tafel toe hy sy offisierstaf daarop neerlê.

“Ek vra jou, D’Arlan, wat gaan ons aanvang?” Le Clerq se stem is skerp byna wanhopig.

Maar D’Arlan wat nie alleen ’n skitterende vegter is nie, maar ook ’n uitgeslape diplomaat, antwoord nie sy hoof se vraag nie. Pleks dat hy dit beantwoord, stel hy ’n teenvraag.

“Het u nog nie antwoord van Algiers nie?” vra hy.

Le Clerq skud sy kop heftig en plak sy kepie op die lessenaar neer. “Nee,” antwoord hy, “ek het nog nie die antwoord van hulle nie. Jy weet mos hoe dit met hulle is. Wanneer ’n mens ’n antwoord op sy dringendste verwag, dan sloer en draai hulle dae lank en ek is seker, D’Arlan, wanneer ons die antwoord van die opperbevel kry, sal dit die verkeerde antwoord wees. As ons hierdie ou vloek van ’n Arabier tog maar nooit gevange geneem het nie.”

D’Arlan kyk in die oë van kolonel Le Clerq en hy is seker dat hy ’n oomblik vrees daar gewaar het. Vrees en onsekerheid. Twee van die mees fatale eienskappe in hierdie kritieke situasie waarin hulle nou verkeer.

“Ons moet maar net kalm bly, *mon Colonel*,” raai die kaptein aan.

“Kalm bly?” vra Le Clerq, sy stem hard en wankelend. “Kalm bly in hierdie toestand? Kalm bly wanneer ’n onkeerbare vloed besig is om ons te verswelg?” Hy leun meteens vooroor oor sy lessenaar. Sy oë glimmend van erns. “Dink jy vir ’n oomblik, D’Arlan, dat hierdie garnisoen van Dini Salam in staat sal wees om hierdie Arabiese massas teë te hou wanneer hulle besluit om aan te val? Dink jy dit? As jy so dink, sê dit vir my, dan sal jy my gemoed ook miskien rustig stem.”

D’Arlan weet dat ’n onmoontlike vraag aan hom gestel is. In sy hart weet hy dat hulle nie bestand is teen die steeds aangroeiende massas wat uit alle rigtings op hulle aanskuif nie. Aan die anderkant wil hy tog nie by Le Clerq die indruk wek dat hy ook glo dat hul neerlaag voorbestem is nie.

Daarom praat D’Arlan sag, bemoedigend en taktvol. “*Mon Colonel,*” sê hy, “hierdie is tog seker nie die eerste krisis waarin ons twee ons saam bevind het nie. En nog elke keer in die verlede was daar vir ons op een of ander manier uitkoms.”

“Dit is alles goed en wel,” antwoord Le Clerq, “maar ek kan nie onthou dat ons al ooit in so ’n krisis soos hierdie was nie. Ek weet jy wil my graag moed inpraat, D’Arlan, maar ons kan maar net sowel die feite onder die oë sien. As die opperbevel aan ons die verkeerde instruksie gee, sê ek jou, sal ons almal hier in Dini Salam uitgewis word.”

“Is dit nie beter, *mon Colonel,*” antwoord D’Arlan, “om te wag totdat ons die bevel uit Algiers ontvang nie?”

“Ek kan nie verstaan dat hulle nog nie geantwoord het nie. Ek het pas ’n uur gelede nogmaals per radio om hul beslissing gevra,” antwoord Le Clerq. “Generaal Gerhard is nou al ruim ’n week terug hiervandaan nadat die krygshof gesit het en nog het ons nie ’n antwoord nie. Vanoggend het ek hulle dit op die harte probeer druk dat die krisis vir ons hier elke uur gevaarliker word en dat hulle hul bevel so gou as moontlik moet deurstuur. As ek net wis wat om met hierdie ellendige ou Arabier te doen, dan sou die posisie ook veel makliker gewees het. Dit is hierdie onsekerheid wat my mal maak. Op die krygsverhoor hier het Gerhard tog al die feite gekry. Hy moes dit net aan die opperbevel gaan voorlê en hulle moet op grond daarvan net besluit. Waarom draai hulle so lank?”

“Dit is nie ’n maklike besluit om te neem nie, *mon Colonel,*” sê D’Arlan. “U weet dit goed.”

“Ja, ja ek weet dit. Maar hulle hoef nie die hele week daarop te broei terwyl ons posisie al gevaarliker word nie.”

Gedryf deur ang en onrus staan Le Clerq skielik op. “Is ons voorbereid tot in die fynste besonderhede, D’Arlan?” vra hy en vee die sweet ’n slag van sy voorkop af weg.